

REZUMAT

Universitatea din București

Facultatea de Drept

Teză de doctorat

în domeniul

Dreptului European al Drepturilor Omului

Intitulată

**“Material Interests in Intellectual Property Rights
under the European Convention on Human Rights”**

AVIZ FAVORABIL

Profesor Coordonator:

Prof. Univ. Dr. Corneliu-Liviu POPESCU

Student Doctorand:

Ștefan BOGREA

REZUMAT

Introducere. Relația dintre Drepturile de Proprietate Intelectuală și Dreptul European al Drepturilor Omului.

Prezenta lucrare, intitulată “*Material Interests in Intellectual Property Rights under the European Convention on Human Rights*”, își propune abordarea protecției laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală în sistemul Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Cu titlu preliminar, relația dintre Drepturile de Proprietate Intelectuală și Dreptul Internațional și European al Drepturilor Omului s-a caracterizat printr-o evoluție semnificativă. În anul 1998, într-un panel organizat de Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale, s-a remarcat faptul că există puțină suprapunere între domeniile respective¹. Cinci ani mai târziu, un autor remarcă deja faptul că domeniile respective devin din ce în ce mai intim legate².

Pe de cealaltă parte, privind dintr-o perspectivă centrată în jurul Drepturilor Omului, Consiliul Europei a semnat, încă din anul 1953, un acord cu Biroul Internațional Unit pentru Protecția Proprietății Intelectuale³, iar René Cassin a propus, în anul 1960, protecția drepturilor morale ale autorilor ca drepturi fundamentale ale omului⁴. Articolul 15 din Pactul internațional pentru drepturile economice, sociale și culturale, adoptat în 1966, susține o astfel de interpretare.

Mai mult, sistemul de protecție al drepturilor omului centrat în jurul Convenției Europene a Drepturilor Omului s-a dovedit a fi ancorat în această realitate. Încă din anul 1966, problema relației dintre Drepturile de Proprietate Intelectuală și libertatea de exprimare se ridicase în fața Comisiei Europene pentru Drepturile Omului⁵. Mai recent, în 2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a citat favorabil jurisprudența mai veche a Comisiei, conform căreia Drepturile de Proprietate Intelectuală sunt „*bunuri actuale*” în înțelesul Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului⁶. Ulterior, Marea

¹ Audrey R Chapman, "A Human Rights Perspective on Intellectual Property, Scientific Progress, and Access to the Benefits of Science", (1998) WIPO Panel discussion on Intellectual Property and Human Rights, Geneva, 9 Noiembrie 1998, p. 3.

² Laurence R Helfer, "Human Rights and Intellectual Property: Conflict or Coexistence?", (2003), 5 Minnesota Intellectual Property Review 47, p. 47

³ MHT Adam, "L'Action Du Conseil de l'Europe Dans Le Domaine de La Propriété Intellectuelle" în *Études sur la propriété industrielle, littéraire, artistique Mélanges Marcel Plaisant* (Sirey 1960), p. 204.

⁴ René Cassin, "L'intégration, Parmi Les Droits Fondamentaux de l'homme, Des Droits Des Créateurs Des Œuvres de l'esprit" in *Études sur la propriété industrielle, littéraire, artistique Mélanges Marcel Plaisant* (Sirey 1960), p. 225

⁵ A se vedea ComEDO, *N V Televisier c. Olandei*, Nr. 2690/65, Decizia din 15 Decembrie 1966.

⁶ A se vedea CtEDO, *Dima c. României*, Nr. 58472/00, Decizia din 26 Mai 2005.

REZUMAT

Camera a Curții Europene a Drepturilor Omului a confirmat acest punct de vedere în cauza *Anheuser-Busch Inc. c. Portugaliei*⁷, cauză devenită între timp de referință. Existența acestei cauze nu epuizează subiectul prezentei cercetări. Dimpotrivă, astfel cum vom arăta, se ridică multe probleme privitoare la relația dintre latura patrimonială a Drepturilor de Proprietate Intelectuală și protecția acestora la nivelul Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Fiind o lucrare centrată în jurul Dreptului European al Drepturilor Omului, cercetarea nu a avut ca obiect definirea a ce este (sau ar trebui să fie) protejat ca drept de proprietate intelectuală. Dimpotrivă, s-a plecat de la latura patrimonială a drepturilor de proprietate intelectuală deja recunoscute de către state. Această abordare este reflectată și de cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, care nu a făcut distincții extrem de relevante între diversele tipuri de Drepturi de Proprietate Intelectuală.

Totodată, cercetarea a implicat și noțiunile de protecție directă, respectiv indirectă, a laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală în sistemul Convenției Europene a Drepturilor Omului. Prin protecție directă, s-a avut în vedere protecția conferită acesteia ca urmare a calității de „*bunuri actuale*” a Drepturilor de Proprietate Intelectuală – protecție specifică Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1. Prin protecție indirectă, s-a avut în vedere protecția conferită acestora ce nu are ca bază calitatea acestora de „*bunuri actuale*”. Ca atare, a fost analizată protecția indirectă a acesteia fie pe tărâmul altei prevederi ale Convenției Europene a Drepturilor Omului, în concret Articolul 6 par. 1, fie printr-o metodă de interpretare folosită în mod transversal de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului: marja națională de apreciere.

⁷ A se vedea CtEDO, *Anheuser-Busch Inc. c. Portugaliei*, Nr. 73049/01, hotărârea Marii Camere din 11 Ianuarie 2007.

REZUMAT

Metodologie

Dat fiind obiectul de cercetare al tezei, a fost necesară utilizarea atât a unor metode generale de cercetare în domeniul juridic, cât și folosirea unor metode specifice cercetării în domeniul drepturilor omului. Două mari familii de metode au fost folosite în redactarea prezentei teze: familia metodelor descriptive și a celor analitice sau empirice. Autorul s-a străduit să evite o abordare pur descriptivă, iar unde a fost necesar, analiza s-a realizat în context istoric.

Metoda analizei istorice a fost utilă prezentei cercetări, întrucât a permis abordarea instituțiilor juridice analizate în contextul apariției acestora. Această metodă a fost esențială în cel puțin trei puncte ale prezentei cercetări: în secțiunea dedicată analizei apariției Drepturilor de Proprietate Intelectuală; în cea dedicată analizei evoluției jurisprudenței Comisiei Europene pentru Drepturile Omului și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la Drepturile de Proprietate Intelectuală și în cea dedicată apariției și cristalizării marjei naționale de apreciere, ca metodă de interpretare specifică utilizată de Comisie și Curte.

Autorul a încercat și să adune date certe și cuantificabile utile obiectului cercetării: au fost folosite date economice concrete atunci când s-a avut în vedere funcția economică a Drepturilor de Proprietate Intelectuală; au fost folosite metode empirice de a determina dacă există un consens european în materie de protecție a Drepturilor de Proprietate Intelectuală și au fost realizate două interviuri cu foști reclamânți în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

Totodată, cercetarea a folosit în mod extensiv și metoda analizei jurisprudențiale, dat fiind numărul mare de cauze avut în vedere. Ținând cont și de metodele de interpretare specifice Convenției Europene a Drepturilor Omului, autorul s-a străduit să nu privească jurisprudența existentă drept infailibilă, permițându-și anumite critici, atunci când s-a apreciat că acestea sunt necesare.

Cât privește sursele bibliografice, doctrina cercetată, de limbă engleză, franceză și română, poate fi împărțită în două mari categorii: doctrină referitoare în mod specific la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și doctrină referitoare la Drepturile de Proprietate Intelectuală, privite ca drepturi ale omului. Autorul a citat peste o sută de lucrări sau capitole din volume colective și peste o sută de articole din reviste de specialitate. Dat fiind obiectul cercetării, jurisprudența analizată este eminentă a Comisiei Europene pentru Drepturile Omului și a

REZUMAT

Curții Europene a Drepturilor Omului. Au fost avute în vedere peste trei sute de hotărâri sau decizii ale acestora la redactarea prezentei lucrări.

Structura tezei. Argumente principale.

Structura principală a tezei este bipartită, exceptând introducerea și concluziile generale. Cele două părți sunt divizate în câte două capitole fiecare, iar capitolele sunt, la rândul lor, împărțite în subcapitole, secțiuni și subsecțiuni. Fiecare dintre acestea sunt precedate, respectiv urmate de introduceri și concluzii specifice.

Astfel cum am arătat, cercetarea a avut ca obiect atât protecția directă a laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală, cât și cea indirectă. Astfel, Partea I a tezei analizează protecția directă, pe tărâmul Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar Partea a II-a tratează protecția indirectă, atât pe tărâmul Articolului 6 din Convenție, cât și prin marja națională de apreciere, metodă de interpretare specifică jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Partea I a tezei tratează protecția directă a laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală în sistemul Convenției Europene a Drepturilor Omului. Capitolul I.1. a încercat să răspundă la două mari întrebări. Prima este dacă apariția și evoluția istorică subsecventă a Drepturilor de Proprietate Intelectuală este concordantă cu protecția laturii patrimoniale a acestora ca proprietate în sistemul Convenției Europene a Drepturilor Omului. A doua este dacă există justificări extraconvenționale pentru această protecție.

Cercetarea a arătat că ambele răspunsuri sunt afirmative. Subcapitolul I.1.1. a arătat că evoluția istorică a Drepturilor de Proprietate Intelectuală este concordantă cu protecția acestora ca „*bunuri actuale*” pe tărâmul Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1. Apariția și evoluția istorică a Drepturilor de Proprietate Intelectuală sunt intrinsec legate de condițiile materiale existente la momentele respective, iar evoluția convergentă a acestora, împreună cu armonizarea relativă existentă în acest moment, indică faptul că se pune un mare accent pe protecția laturii patrimoniale a acestor drepturi, în detrimentul protecției laturii nepatrimoniale.

Pe de cealaltă parte, Subcapitolului I.1.2. a dovedit faptul că principalele justificări extraconvenționale pentru protecția Drepturilor de Proprietate Intelectuală concordă cu

REZUMAT

protecția acestora pe tărâmul Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1. Astfel, atât din perspectivă filosofică, cât și din perspectivă economică, această protecție directă este coerentă cu rațiunea de a fi a Drepturilor de Proprietate Intelectuală.

Astfel, Capitolul I.1. a dovedit că abordarea Curții Europene a Drepturilor Omului, de a proteja Drepturile de Proprietate Intelectuală ca „*bunuri actuale*”, pe tărâmul Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1 este coerentă atât din punct de vedere istoric, cât și ontologic. Odată stabilit acest aspect, analiza s-a mutat către modul concret în care s-a cristalizat această protecție directă, fapt ce a făcut obiectul Capitolului I.2. al tezei.

Subcapitolul I.2.1. a avut drept obiect o abordare analitică a aplicabilității Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1, modul în care Curtea a definit noțiunile de „*bun actual*” și „*speranță legitimă*”, standardul probatoriu folosit de Curte în analiza sa și faptul dacă persoanele juridice se pot bucura de protecția acestei prevederi. Analiza a relevat faptul că, *prima facie*, eventuala protecție directă a laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală este compatibilă cu eșafodajul general construit în jurul acestei prevederi convenționale. Atât noțiunea de „*bun actual*”, cât și cea de „*speranță legitimă*” sunt, *prima facie*, compatibile cu Drepturile de Proprietate Intelectuală.

Subcapitolul I.2.2. a abordat evoluția istorică a jurisprudenței Comisiei și a Curții cu privire la Drepturile de Proprietate Intelectuală. În cele din urmă, analiza a arătat faptul că Marea Cameră a Curții Europene a Drepturilor Omului a decis în sensul includerii Drepturilor de Proprietate Intelectuală în noțiunea europeană autonomă de „*bun actual*”. Mai mult, aceasta a decis și faptul că cererile de recunoaștere a unor astfel de drepturi sunt incluse în aceeași noțiune – deși au existat argumente convingătoare că astfel de cereri fie nu ar fi protejate deloc, fie ar avea doar statutul de „*speranțe legitime*”. Ca atare, s-a concluzionat că, în principiu, orice drept de proprietate intelectuală consacrat de către autoritățile naționale este un „*bun actual*” în contextul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Totuși, analiza a relevat și faptul că, în concordanță cu jurisprudența constantă a Curții, simpla includere a acestor drepturi în noțiunea de „*bun actual*” nu atrage o rată diferită de succes a reclamanților în astfel de cauze. Dimpotrivă, standardul exhibit de Curte s-a dovedit a fi unul foarte înalt, fiind extrem de rare cauzele în care Curtea a decis că a avut loc o violare a Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1 în cauze referitoare la Drepturi de Proprietate Intelectuală.

REZUMAT

Se trage, astfel, concluzia că, deși includerea Drepturilor de Proprietate Intelectuală în sfera de protecție a Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1 este salutară, nu există riscul transformării Curții Europene a Drepturilor Omului într-o „curte internațională a proprietății intelectuale”, scăzând astfel apetitul potențialilor reclamanți pentru „forum shopping”.

Astfel, Partea I a tezei a răspuns în mod afirmativ la întrebările cheie adresate. În primul rând, protecția directă a laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală este compatibilă cu existența și consacarea acestora – atât din punct de vedere istoric, cât și din punct de vedere economic și al fundamentelor filosofice ale acestora. În al doilea rând, protecția directă conferită acestora pe tărâmul Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1 este coerentă și din privind și din perspectiva Convenției Europene a Drepturilor Omului și a jurisprudenței generale ale Curții cu privire la această prevedere. În al treilea rând, deși Curtea a inclus, în cele din urmă, nu doar Drepturile de Proprietate Intelectuală însele, ci și cererile de recunoaștere ale acestora sub sfera de protecție a prevederii menționate, nimic din jurisprudența Curții nu indică faptul că această incluziune ar deroga de la principiile generale decelate din jurisprudența aferentă Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1.

Partea a II-a a prezentei cercetări tratează protecția indirectă a laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală în sistemul Convenției Europene a Drepturilor Omului. Scopul a fost acela de a identifica dacă există o astfel de protecție indirectă, fie pe tărâmul altor articole din Convenție decât Articolul 1 al Protocolului Adițional Nr. 1, fie prin intermediul unor metode de interpretare folosite în mod transversal de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența acesteia.

Capitolul II.1. dovedește că o astfel de protecție indirectă pentru latura patrimonială a Drepturilor de Proprietate Intelectuală există pe tărâmul Articolului 6 din Convenție – fiind o direcție de cercetare esențial de abordat dat fiind caracterul „civil” al unor astfel de procese interne. Cercetarea a arătat, în primul rând, că pot exista violări ale Articolului 6 par. 1 din Convenție în cauze domestice având ca obiect Drepturi de Proprietate intelectuală, fără însă ca violările să fie specifice acestor drepturi. Mai important, însă, s-a arătat că specificitatea Drepturilor de Proprietate Intelectuală duce la mai multe probleme esențiale pe tărâmul Articolului 6.

REZUMAT

A fost analizată chestiunea dreptului de acces la o instanță, în special prin prisma transferului de competențe statale către organizații internaționale ce protejează drepturile de proprietate intelectuală, precum Uniunea Europeană sau Oficiul European de Brevete. Jurisprudența analizată dovedește că standardul protecției echivalente, utilizat în alte situații de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, va fi aplicabil și în astfel de situații.

Cercetarea a dovedit și importanța duratei rezonabile a proceselor referitoare la Drepturile de Proprietate Intelectuală, cu atât mai mult cu cât o astfel de durată se apreciază și ținând cont de durata procedurilor administrative prelabile – care sunt de natura multor astfel de drepturi. Fiind aproape întotdeauna limitate în timp, latura patrimonială a Drepturilor de Proprietate Intelectuală poate suferi în situațiile în care recunoașterea acestor drepturi de către autoritățile domestice trenează în mod nejustificat. Astfel, cercetarea a dovedit că potențialii titulari de Drepturi de Proprietate Intelectuală trebuie să aibă acces la remedii eficiente pentru a accelera, atunci când este cazul, aceste proceduri domestice.

Pe de cealaltă parte, cercetarea a arătat și faptul că nu există un standard diferit utilizat de Curte în astfel de cauze – criteriile generale folosite de aceasta pentru a identifica dacă s-a respectat garanția unei durate rezonabile rămânând cu totul valabile și în cauzele având ca obiect Drepturi de Proprietate Intelectuală.

Astfel, Capitolul II.1. a dovedit că există un sistem robust de protecție indirectă – dar textuală – a laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală pe tărâmul Articolului 6 par. 1 din Convenție. Totuși, asemeni protecției directe consacrate de Articolul 1 din Protocolul Adițional nr. 1, includerea cauzelor referitoare la drepturile de proprietate intelectuală nu a dus la schimbări majore ale jurisprudenței Curții, integrarea acestora fiind realizată în mod organic.

Capitolul II.2. a abordat problema dacă există protecție indirectă a laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală prin intermediul marjei naționale de apreciere – metodă de interpretare folosită în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului pe tărâmul mai multor prevederi din Convenția Europeană. Și această întrebare a avut un răspuns afirmativ. Subcapitolul II.2.1. a analizat apariția jurisprudențială a marjei naționale de apreciere, identificând totodată trei mari categorii de justificări folosite de către Curte pentru ajustarea marjei în cauze concrete: legitimitatea democratică a instituțiilor domestice; existența unui consens european și expertiza autorităților domestice. Trebuie însă menționat că analiza

REZUMAT

dovedește că aceste justificări nu sunt niciodată absolute, Curtea reținând în mod constant faptul că marja națională de apreciere este întotdeauna însoțită de o supraveghere europeană, în sarcina acesteia.

Subcapitolul II.2.2. a analizat modul în care aceste justificări au fost aplicate în mod concret în cauze având ca obiect latura patrimonială a Drepturilor de Proprietate Intelectuală, cât și modul în care ar putea fi aplicate în cauze viitoare. S-a dovedit că, în cauzele centrate în jurul Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1, Curtea a acordat autorităților domestice o largă marjă de apreciere, în special utilizând justificarea relativului consens european ce există în acest domeniu. Pe de cealaltă parte, în cauzele având ca obiect posibile încălcări ale Articolului 6 par. 1 din Convenție, Curtea a adoptat o atitudine mai puțin deferențială, în special când sunt avute în vedere deficiențe structurale ale sistemelor judiciare.

Totodată, analiza a dovedit că marja națională de apreciere este un instrument suficient de flexibil pentru a fi folosit în acele cauze în care trebuie găsit un just echilibru între latura patrimonială a Drepturilor de Proprietate Intelectuală și alte drepturi fundamentale, în special libertatea de exprimare.

Mai mult, justificările folosite de Curte în jurisprudența sa pot fi privite din perspectiva Drepturilor de Proprietate Intelectuală: legitimitatea democratică a instituțiilor care adoptă normele în materia Proprietății Intelectuale ar duce la o mai largă marjă de apreciere; armonizarea relativă a normelor din acest domeniu, la nivel internațional și european, duc la aceeași concluzie pentru statele care acționează coerent cu consensul stabilit; natura foarte tehnică a litigiilor în domeniul proprietății intelectuale poate duce la o mai largă marjă de apreciere a autorităților domestice în ceea ce privește stabilirea situației de fapt.

Astfel, Partea a II-a a tezei dovedește existența unui sistem extrem de robust de protecție indirectă a laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală, întâi pe tărâmul Articolului 6 par. 1 din Convenție, și apoi prin marja națională de apreciere – metodă de interpretare folosită extensiv de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

REZUMAT

Concluzii centrale

Prezenta teză a propus două concluzii generale: latura patrimonială a Drepturilor de Proprietate Intelectuală este protejată în sistemul Convenției Europene a Drepturilor Omului atât direct (i), cât și indirect (ii).

Cât privește protecția directă, pe tărâmul Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1, aceasta este coerentă atât din perspectiva Drepturilor de Proprietate Intelectuală (fiind compatibilă cu evoluția lor istorică și cu justificările economice și filosofice ale existenței acestora), cât și din perspectiva jurisprudenței generale deja existente pe tărâmul prevederii menționate.

Deși Marea Cameră a Curții a determinat că Articolul 1 din Protocolul Adițional Nr. 1 este aplicabil *ratione materiae* Drepturilor de Proprietate Intelectuală (și chiar și cererilor de recunoaștere domestică a acestora), analiza a arătat faptul că instanța de la Strasbourg nu se va transforma într-o curte internațională a drepturilor de proprietate intelectuală. Dimpotrivă, s-a dovedit că integrarea protecției directe a acestor drepturi, ca „bunuri actuale”, s-a realizat în mod organic, fără a perturba echilibrul deja existent la nivelul Convenției pe tărâmul acestei prevederi.

Cât privește protecția indirectă, s-a dovedit că aceasta se realizează în cel puțin două situații. În primul rând, există un sistem robust de protecție a acestor drepturi pe tărâmul Articolului 6 par. 1 din Convenție, un exemplu de protecție textuală, dar indirectă. Specificitatea procedurilor domestice în materia proprietății intelectuale a fost bine înțeleasă de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a realizat analize exhaustive ale unor situații des întâlnite la nivel domestic. Durata rezonabilă a procedurilor domestice ce țin de drepturile de proprietate intelectuală este un domeniu sensibil, dată fiind durata de regulă limitată în timp a protecției conferite unor astfel de drepturi. Tot astfel, Curtea a întreprins o analiză amplă a standardului de protecție echivalentă, putându-se concluziona că transferul de competențe statale către organizații internaționale de protecție a drepturilor de proprietate intelectuală, precum Oficiul European al Brevetelor sau anumite domenii ale Uniunii Europene va fi compatibil cu exigențele Articolului 6 din Convenție.

În al doilea rând, s-a dovedit că marja națională de apreciere este o metodă de interpretare extrem de flexibilă, ce permite Curții ajustarea acesteia funcție de mai multe justificări ce pot

REZUMAT

fi relevante în cauză. Curtea a arătat că va lăsa, de regulă, o marjă mai largă de apreciere statelor în situațiile în care ar fi aplicabil Articolul 1 din Protocolul Adițional Nr. 1 față de cauzele în care va fi invocat Articolul 6 par. 1 din Convenție. Mai mult, această metodă de interpretare s-a dovedit a fi extrem de utilă pentru Curte în cazurile în care a fost necesară găsirea unui just echilibru între latura patrimonială a Drepturilor de Proprietate Intelectuală și alte drepturi fundamentale, precum libertatea de exprimare. Totuși, trebuie menționată jurisprudența constantă a Curții în sensul că, oricât de largă este marja națională de apreciere, ea va fi însoțită întotdeauna de supraveghere din partea acesteia.

Concluzia generală este că protecția directă și indirectă acordată laturii patrimoniale a Drepturilor de Proprietate Intelectuală, deși salutară, nu este în mod esențial diferită de protecția acordată protecției bunurilor corporale în sistemul Convenției. Deși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dovedit că înțelege, de multe ori, specificitatea și complexitatea dreptului proprietății intelectuale, a abordat aceste cauze în proprii termeni și nu a revoluționat jurisprudența deja existentă pe tărâmul Articolului 1 din Protocolul Adițional Nr. 1 sau pe tărâmul Articolului 6. O astfel de abordare a Curții asigură o mai mare predictibilitate pentru titularii de Drepturi de Proprietate Intelectuală care consideră că le-au fost încălcate drepturile consacrate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.